

[Inger Stilling Pedersen]

Der er talt meget om, at ad åre bliver der rigtig mange ældre, og så bliver det så og så dyrt, og der bliver så og så mange problemer. Men det fortæller jo netop os i dag – os, der måske ikke helt har nået pensionsalderen endnu eller er på vej til det, og dem, der er lidt yngre endnu – at vi skal forberede os på den tid, der kommer, ikke bare økonomisk, men også sundhedsmæssigt. Det har slet ikke været rigtig fremme i debatten i dag, at man kan jo gøre utrolig meget for at forebygge, sådan at der er udgifter, der bliver mindre.

For Kristeligt Folkeparti er det væsentligt, at vi lægger op til at behandle de ældre forskelligt. Vi ser gerne, at man ikke alene tager folk på 60 og 70, men også folk i 50'erne, altså årtiet før man begynder at komme så småt ind i de ældres rækker, med i betragtning.

Dér er der jo mange der har problemer. Ikke mindst mange kvinder har problemer med at klare det pres, de skal leve op til i dag, bl.a. på arbejdspladsen, og mange bliver måske mere nedslidt, end det er nødvendigt. Derfor er det måske en god idé at undersøge, hvordan man kan få mulighed for at nedtrappe tidligere sådan at også tiden før pensionsalderen kan blive en god tid.

Der er også talt meget om pension, om, hvorvidt man skal have en fælles arbejdsmarkeds-pension. Men der er jo en gruppe, der er i klemme i dag, og det er de mange kvinder, som har valgt at passe hjem og børn i en årrække og så er blevet for gamle til at komme ud på arbejdsmarkedet. De har ikke en chance dér, de er måske gift med en mand, der er lidt ældre, og de er mange gange i en meget, meget dårlig situation. Jeg tror, det er vigtigt, at vi også ser på deres situation.

Vi mener, det er uhyre vigtigt, at vi også gør noget ved diskriminationen af ægteskabet. Jeg ved godt, der er nogle, der siger: Ak ja, sådan er det nu engang, og de har jo også fordele, når de engang dør; så arver de jo. Vi får ellers skyld for, at det er os, der mener, man skal have herligheder, når man engang er død.

Men vi tror, at man skal se i øjnene, at mange pensionister ikke ejer ret meget mere end det møblement, de har, og skal man sælge det, får man ikke ret mange kroner for det.

Jeg fik for nylig et langt brev fra en, der skrev: Jamen vi skal klare os sådan og sådan, men hvis vi lader os skille, får vi så meget mere.

Folk synes altså – uanset politisk opfattelse – at det er uretfærdigt. Så kan vi jo komme med alle vores argumenter for det. Derfor må vi i gang med at se på det problem.

Vi ved godt, at det koster alle disse 4 mia. kr., og dem skal så de mennesker betale. Det har vi vedtaget. Men vi kunne jo godt begynde at se på, hvordan vi kan hjælpe dem, hvordan vi kan gøre det mere ensartet, og jeg kan love for, at det er ikke bare Kristeligt Folkeparti eller De Konservative, det er lige så vel SF'ere og Socialdemokrater, der har den opfattelse.

Derfor håber jeg, man forstår, at det ikke er et decideret Kristeligt Folkeparti-spørgsmål, men et spørgsmål, der vedrører os alle. Det kan ikke være meningen, at ældre skal skilles for at opnå noget. Der er nogle ældre, der gør det, og mange bliver ulykkelige, efter at de har gjort det. Derfor håber jeg, at denne debat må have medvirket til, at vi får set på det problem.

Der er en anden ting, som har været berørt, og som også er vigtigt. Det er: Bare vi vidste, hvordan vores alderdom vil blive. Mange ældre ængstes. Man ængstes for at blive syg, man ængstes for at blive senil, man ængstes for utrolig mange ting. Det er jo meget svært at planlægge f.eks. sin bolig, når man ikke ved, om man som 70-80-årig er rørig, er senil, eller hvad man er. Eller om alle éns pårørende og venner er væk. Vidste man det, så vidste man godt, hvordan man skulle indrette sig, når man blev gammel. Men det ved man ikke, og derfor er vi nødt til at have et fleksibelt system, sådan at man kan være i sin egen bolig, så længe man overhovedet kan det.

Men jeg vil ikke sidde ensom tilbage i en lille lejlighed og få besøg af hjemmehjælperen en gang om dagen og så sygeplejersken, som en ældre dame skrev. Og i al den tid, der er mellem besøgene, venter jeg bare på, at det næste besøg kommer. Er det den tilværelse, man mener er ideel?

Der er nævnt noget om, at ensomheden måske er det værste problem, og det løser man ikke ved, at de ældre bliver i eget hjem. Derfor har vi også sagt tidligere og siger det igen: Plejehjem er en nødvendighed. Jeg er glad for, at der var en ordfører, der også talte om de små plejehjem. Dem har man jo slagtet rask væk. Alle de private plejehjem skulle væk, og der skulle kun være store kommunale. Jamen der kunne være plads til begge dele.